

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6To/8/2019
Identifikačné číslo spisu: 9516100177
Dátum vydania rozhodnutia: 19.05.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Bargel
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:9516100177.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Dany Wänkeovej, v trestnej veci obžalovaného Ing. M. F. pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a iné, na verejnom zasadnutí konanom 19. mája 2021 v Bratislave, o odvolaniach prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a obžalovaného Ing. M. F. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, sp. zn. PK-1T/30/2016, z 21. mája 2019 takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 3 Trestného poriadku z r u š u j e rozsudok Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, sp. zn. PK-1T/30/2016, z 21. mája 2019 v časti, a to v časti I. - vo výroku o vine týkajúcom sa skutku pod bodom 2 a v celom výroku o treste.

II. Na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku

obžalovaného Ing. M. F., nar. XX. U. XXXX v M. v Českej republike, trvalý pobyt: O. XX, XXX XX O. pri A., okres A.,

podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku o s l o b o d z u j e spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, sp. zn. VII/1 Gv 38/15/1000-40, z 10. novembra 2016 pre skutok (pod bodom 2 rozsudku súdu prvého stupňa) obžalobou kvalifikovaný ako prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Trestného zákona, s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona, ktorý mal spáchať tak, že

v období od 30. augusta 2006 do 15. februára 2010 v A. na svojom pracovisku ako riaditeľ RHP A. ÚHCP MV SR na základe predchádzajúcich písomných žiadostí pre fyzické osoby neoprávnene, nad rámec svojich právomocí, vydal celkom 150 písomností s označením: „Povolenie na prednostné vybavovanie pri prekračovaní Slovensko-ukrajinskej štátnej hranice cez hraničný priechod Výšné Nemecké - Užhorod, Ubl'a - Veľkij Bereznij“, ktoré zaevidoval v roku 2006 v zbernom hárku č. p.: PPZ-2/HCP-OVS-SO/2006 pod poradovými číslami písomnosti 43 a 64, v roku 2007 v zbernom hárku č. p.: PPZ-16/RHP-SO-OVS/2007 pod poradovými číslami písomnosti 3, 5, 30, 43, 44, 51, 52, 56, 69, 78, 81, 83, 94 a 96, v roku 2008 v zbernom hárku č. p.: UHCP-7/RHP-SO-CD/2008 pod poradovými číslami 1, 3, 5, 10, 13, 15, 17, 19, 21, 27, 29, 34, 38, 43, 48, 52, 54, 56, 58, 62, 66, 69, 76, 82, 85, 87, 89, 98, 100 a 102, v roku 2009 v zbernom hárku č. p.: UHCP-2/RHP-SO-CD/2009 pod poradovými

číslymi písomnosti 1, 3, 5, 7, 9, 11, 15, 17, 22, 27, 31, 33, 36, 38, 40, 42, 45, 51, 54, 57, 59, 63, 81, 82, 91, 96, 99, 100, 103 a 107, v roku 2010 v zbernom hárku č. p.: UHCP-2/RHP-SO-CD/2010 pod poradovými číslami písomnosti 1, 3, 10, 14, 19 a 21 a pod č. p.: UHCP-4/RHP-SO-CD/2010 napriek tomu, že taká právomoc k vydávaniu povolení na prednostné vybavovanie mu nevyplyva zo žiadneho všeobecne záväzného právneho predpisu Slovenskej republiky, ani z Nariadenia európskeho parlamentu a rady (ES) č. 562/2006 (Kódex schengenských hraníc), ani zo žiadneho interného predpisu, pričom tieto osoby takto neoprávnené vydané povolenia využívali na prednostné vybavovanie pri prekročení štátnej hranice cez koridor označený medzinárodnou značkou CD, určený pre osoby s diplomatickými výsadami a iné oprávnené osoby,

lebo skutok nie je trestným činom.

III. Na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku

za zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona (skutok pod bodom 1. rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, sp. zn. PK-1T/30/2016, z 21. mája 2019)

obžalovanému Ing. M. F., nar. XX. U. XXXX v M. v Českej republike, trvalý pobyt: O. XX, XXX XX O. pri A., okres A.,

u k l a d á

Podľa § 329 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 3 roky.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona, s poukazom na § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, výkon trestu odňatia slobody podmienčne odkladá a zároveň ukladá probačný dohľad nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona obžalovanému určuje skúšobnú dobu vo výmere 4 roky.

Podľa § 51 ods. 4 písm. h) Trestného zákona obžalovanému ukladá povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom inému výchovnému programu.

Podľa § 56 ods. 1 Trestného zákona, s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, obžalovanému ukladá peňažný trest vo výške 2 500 eur.

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený ustanovuje náhradný trest odňatia slobody vo výmere 75 dní.

IV. Podľa § 319 Trestného poriadku z a m i e t a odvolanie prokurátora Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd v Pezinku v časti I. svojho rozsudku, sp. zn. PK-1T/30/2016, z 21. mája 2019 uznal obžalovaného Ing. M. F. za vinného v bode 1 zo zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a v bode 2 zo zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Trestného zákona, s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, na skutkom základe, že

1. v presne nezistenom čase v období mesiacov august až október 2009 ako riaditeľ Riaditeľstva hraničnej polície A., Úradu hraničnej a cudzineckej polície Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „RHP Sobrance ÚHCP MV SR“), po poznámke, že to prijatie do Policajného zboru nebude zadarmo, prijal od nstržm. A. A. a M. A. finančný úplatok v celkovej výške 2 600 eur, ktorý mu bol odovzdávaný postupne prostredníctvom sprostredkovateľky C. Y., a to prvýkrát v sume 1 000 eur v hypermarkete Hypernova v Michalovciach na ul. Humenská cesta č. 2, druhýkrát v sume 1 000 eur na ceste medzi Michalovcami a mestskou časťou Michalovce-Močarany a tretíkrát v sume 600 eur na dvore jeho rodinného domu v obci O. č. XX za to, že zabezpečí prijatie M. A. do služobného pomeru príslušníka PZ,

2. v období od 30. augusta 2006 do 15. februára 2010 v Sobranciaciach na svojom pracovisku ako riaditeľ RHP A. ÚHCP MV SR na základe predchádzajúcich písomných žiadostí pre fyzické osoby neoprávnené, nad rámec svojich právomocí, vydal celkom 150 písomností s označením: „Povolenie na prednostné vybavovanie pri prekračovaní Slovensko-ukrajinskej štátnej hranice cez hraničný priechod Výšné Nemecké - Užhorod, Ubl'a - Veľkij Bereznij“, ktoré zaevidoval v roku 2006 v zbernom hárku č. p.: PPZ-2/HCP-OVS-SO/2006 pod poradovými číslami písomností 43 a 64, v roku 2007 v zbernom hárku č. p.: PPZ-16/RHP-SO-OVS/2007 pod poradovými číslami písomností 3, 5, 30, 43, 44, 51, 52, 56, 69, 78, 81, 83, 94 a 96, v roku 2008 v zbernom hárku č. p.: UHCP-7/RHP-SO-CD/2008 pod poradovými číslami 1, 3, 5, 10, 13, 15, 17, 19, 21, 27, 29, 34, 38, 43, 48, 52, 54, 56, 58, 62, 66, 69, 76, 82, 85, 87, 89, 98, 100 a 102, v roku 2009 v zbernom hárku č. p.: UHCP-2/RHP-SO-CD/2009 pod poradovými číslami písomností 1, 3, 5, 7, 9, 11, 15, 17, 22, 27, 31, 33, 36, 38, 40, 42, 45, 51, 54, 57, 59, 63, 81, 82, 91, 96, 99, 100, 103 a 107, v roku 2010 v zbernom hárku č. p.: UHCP-2/RHP-SO-CD/2010 pod poradovými číslami písomností 1, 3, 10, 14, 19 a 21 a pod č. p.: UHCP-4/RHP-SO-CD/2010 napriek tomu, že taká právomoc k vydávaniu povolení na prednostné vybavovanie mu nevyplýva zo žiadneho všeobecne záväzného právneho predpisu Slovenskej republiky, ani z nariadenia európskeho parlamentu a rady (ES) č. 562/2006 (Kódex schengenských hraníc), ani zo žiadneho interného predpisu, pričom tieto osoby takto neoprávnené vydané povolenia využívali na prednostné vybavovanie pri prekročení štátnej hranice cez koridor označený medzinárodnou značkou CD, určený pre osoby s diplomatickými výsadami a iné oprávnené osoby.

Za to Špecializovaný trestný súd obžalovanému uložil podľa § 329 ods. 2, § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) a § 41 ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky. Výkon tohto trestu Špecializovaný trestný súd podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona, s poukazom na § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, podmienične odložil a uložil probačný dohľad nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe, ktorú mu podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona určil na 4 roky. Špecializovaný trestný súd zároveň podľa § 51 ods. 4 písm. g) Trestného zákona uložil obžalovanému povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom inému výchovnému programu. Špecializovaný trestný súd okrem toho podľa § 56 ods. 1, § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona uložil obžalovanému peňažný trest vo výške 2 500 eur a pre prípad, že by výkon peňažného trestu bol úmyselne zmarený, podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona ustanovil obžalovanému náhradný trest odňatia slobody vo výmere 5 mesiacov.

Špecializovaný trestný súd v časti II. rozsudku podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodil obžalovaného Ing. M. F. spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, sp. zn. VII/1 Gv 38/15/1000-40, z 10. novembra 2016 pre skutok obžalobou kvalifikovaný ako prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. b) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom neoprávneného nakladania s osobnými údajmi podľa § 374 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, ktorý mal spáchať na skutkovom základe, že

dňa 27. júna 2008 ako riaditeľ RHP A. ÚHCP MV SR a ako zástupca zamestnávateľa, nad rámec svojich právomocí, uzavrel hromadnú poisťnú zmluvu na poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone povolania s poisťovňou Allianz - Slovenská poisťovňa, a. s., číslo návrhu 9980587680, číslo zmluvy 31/H-new/7300210982, so začiatkom poistenia od 1. júla 2008 na dobu neurčitú, v ktorej poistil seba a ďalších 83 podriadených policajtov za celkové ročné poistné 164 010 Sk (5 444,13 eur), ktoré

bolo spoločnosťou Allianz - Slovenská poisťovňa, a. s., fakturované RHP Sobrance, ktoré však nebolo uhradené, a tak na podklade všeobecných poisťných podmienok došlo ku dňu 1. októbra 2008 k zániku poistenia a za obdobie platnosti poistenia od 1. júla 2008 do 30. septembra 2009 podľa § 803 ods. 1 Občianskeho zákonníka a ku dňu 12. februára 2010 si tak poisťovňa nárokuje nedoplatok na poistnom vo výške 1 185,45 eur od RHP Sobrance, pričom plk. Ing. M. F. tak konal bez písomného alebo ústneho splnomocnenia dotknutých policajtov a bez ich súhlasu, na účely uzatvorenia poistenia poskytol poisťovní aj osobné údaje dotknutých policajtov - rodné čísla, čím postupoval v rozpore s § 7 ods. 6 zák. č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov a svojim konaním porušil povinnosti uložené ustanovením § 48 ods. 3 písm. a) zák. č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície.

Špecializovaný trestný súd postupom podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku odkázal poškodenú stranu, Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, s jej nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Prokurátor a obžalovaný podali odvolanie ihneď po vyhlásení rozsudku do zápisnice o hlavnom pojednávaní. Prokurátor proti všetkým jeho výrokom vrátane konania, ktoré mu predchádzalo a obžalovaný proti všetkým výrokom o vine a treste vo výrokoch 1 a 2 ako aj proti konaniu, ktoré tomuto rozsudku predchádzalo.

Prokurátor v písomnom odôvodnení odvolania uviedol, že Špecializovaný trestný súd zistil správne a úplne skutkový stav veci (vo vzťahu k skutkom č. 1 a 3 obžaloby), avšak pochybil, keď obžalovaného neuznal za vinného aj zo skutku uvedeného v obžalobe pod č. 2. Čo sa týka oslobodzujúcej časti poukázal na odôvodnenie napadnutého rozsudku, v zmysle ktorého Špecializovaný trestný súd uviedol, že nemal pochybnosti o splnení podmienky špeciálneho subjektu - verejného činiteľa, avšak nemal za preukázaný úmysel obžalovaného spôsobiť inému škodu, alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech. V danom prípade bolo podľa názoru Špecializovaného trestného súdu preukázané skôr komunikačné zlyhanie pri riešení realizácie hromadnej poisťnej zmluvy, nakoľko z výpovedí svedkov, ktoré boli prečítané, vyplynulo, že sa v podstate sami zapísali do zaslaných tabuliek. Tým, že sami potvrdili svoje zapísanie do zaslaných tabuliek a vykonaným dokazovaním žiadnym spôsobom nebolo preukázané, že by tieto údaje protiprávne zabezpečil obžalovaný, neprichádza do úvahy ani právna kvalifikácia konania ako prečinu neoprávneného nakladania s osobnými údajmi podľa § 374 ods. 1 písm. b) Trestného zákona. Z vykonaného dokazovania podľa prokurátora vyplynulo, že obžalovaný 27. júna 2017 (správne má byť rok 2008; pozn. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky) uzavrel hromadnú poisťnú zmluvu na poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone povolania s poisťovňou Allianz - Slovenská poisťovňa, a. s., číslo zmluvy 31/H-new/7300210982, ktorou poistil seba a ďalších 83 policajtov za celkové ročné poistné vo výške 164 010 Sk (5 444,13 eur). Uzavretím tejto zmluvy obžalovaný v uvedenej výške zabezpečil spoločnosti Allianz - Slovenská poisťovňa, a. s., neoprávnený prospech. Bol to práve podpis obžalovaného, ktorý napriek tomu, že nemal splnomocnenie poisťných osôb ani zákonné oprávnenie, umožnil tejto poisťovni neoprávnený prospech vo výške ročného poisteného. Skutočnosť, že obžalovaný vedel o tom, že podpisuje hromadnú poisťnú zmluvu, podľa prokurátora vyplýva z výpovedí svedkov Ing. O. I. a Ing. Z. M.. Prokurátor uviedol, že v nadväznosti na podpis predmetnej zmluvy obžalovaný neoprávnene poskytol poisťovní osobné údaje o policajtoch - ich rodné čísla, ktoré získal v súvislosti s výkonom svojej funkcie, kedy postupoval v rozpore s ustanovením § 7 ods. 6 zákona č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov. V ďalšej časti prokurátor vzniesol výhradu voči procesnému postupu Špecializovaného trestného súdu, ktorý odmietol na hlavnom pojednávaní postupom podľa § 270 ods. 2 Trestného poriadku prehrať záznamy telekomunikačnej prevádzky (ide o prepisy na č. l. 589-600). Podľa právneho názoru prokurátora použiteľnosť tohto dôkazu nie je spochybnená tým, že dotknuté záznamy boli vyhotovené na základe príkazu sudcu Krajského súdu v Košiciach zo 16. decembra 2019, hoci v posudzovanej veci ide o trestný čin patriaci do výlučnej pôsobnosti Špecializovaného trestného súdu. Je totiž všeobecne v pôsobnosti sudcu vydávať príkazy v trestnom konaní, ktoré zasahujú do základných ľudských práv a slobôd. V tejto trestnej veci došlo s maximálnym urýchlením k tomu, že prakticky ihneď po začatí trestného stíhania vydal príslušný príkaz už sudca Špecializovaného trestného súdu. Treba pritom vziať

do úvahy aj to, že určitý čas zaberie vypracovanie podnetov vyšetrovateľa, návrhov prokurátora na vydanie príkazov a prípadné vydanie príkazov sudcom. Samotná okolnosť, že príkaz bol vydaný v tom čase nepríslušným sudcom ešte bez ďalšieho neznamená, že takto získaný dôkaz je nepoužiteľný v trestnom konaní. Podľa prokurátora nemožno súhlasiť ani s výmerou uloženého trestu odňatia slobody. Z hľadiska generálnej ako aj individuálnej prevencie bolo nevyhnutné uložiť obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody. V súčasnej dobe, vzhľadom na množstvo odhalených korupčných konaní, je totiž nevyhnuté dať ostatným členom spoločnosti najavo, že takéto konanie nebude tolerované bez toho, aby bolo spravodlivo postihnuté. Uloženie iného než nepodmienečného trestu odňatia slobody by mohlo v spoločnosti vyvolať dojem, že verejný činiteľ sa môže dopustiť korupčnej trestnej činnosti bez toho, aby bol za to postihnutý citelným spôsobom. K trestu zákazu činnosti uviedol, že súvislosť spáchaného trestného činu s činnosťou, ktorá môže byť zakázaná, musí byť užšia, priama a bezprostredná. V posudzovanom prípade tomu tak je, pretože obžalovaný spáchal trestný čin priamo pri rozhodovaní v rámci svojej právomoci - práve výkon jeho funkcie mu poskytol príležitosť a uľahčil spáchanie korupčného trestného činu. S poukazom na uvedené prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), d) a f) Trestného poriadku v celom rozsahu zrušil rozsudok Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. PK-1T/30/2016, z 21. mája 2019 a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Nakoľko Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s odvolaním prokurátora dospel k záveru, že rozsah ním napádaných výrokov je nejasný, postupom podľa § 311 ods. 3 Trestného poriadku ho písomne vyzval na odstránenie tohto nedostatku.

Následným podaním prokurátor upresnil, že svojím odvolaním v časti I. rozsudku Špecializovaného trestného súdu napáda len výroky o trestoch v neprospech obžalovaného a konanie, ktoré mu predchádzalo z dôvodov uvedených v odvolaní. Pokiaľ ide o časť II. rozsudku, uviedol, že napáda výrok o vine v neprospech obžalovaného a výrok o odkázaní poškodeného na civilný proces. Podotkol, že v tejto časti rozsudku nenapáda konanie, ktoré mu predchádzalo. Prokurátor vo svojom spresňujúcom vyjadrení navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), d) a f) Trestného poriadku zrušil v rozsahu napadnutých výrokov rozsudok Špecializovaného trestného súdu a vec v súlade s § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Obžalovaný Ing. M. F. v odvolaní argumentoval tým, že pokiaľ ide o skutok v bode 1, Špecializovaný trestný súd iba v krátkosti zhrnul zaprotokolované výpovede obžalovaného, svedkov a uviedol, ktoré iné listinné a zvukové záznamy dôkazov boli vykonané. Podľa mienky obžalovaného, na základe takto vykonaného dokazovania, nebolo možné ustáliť záver, že jeho vina bola preukázaná bez akýchkoľvek pochybností. Špecializovaný trestný súd sa nedostatočne a jednostranne vysporiadal s týmito dôkazmi. Obžalovaný v tejto súvislosti uviedol, že svedkyňa C. Y. je jedinou priamou svedkyňou, ktorej výpovede sú v podstatných okolnostiach rozporné. Špecializovaný trestný súd sa napríklad vôbec nevysporiadal s tvrdením C. Y., že prvé odovzdávanie peňazí mal vidieť svedok A. A.. Z tohto dôvodu je potrebné menovanú svedkyňu posudzovať ako nehodnovernú. Analyzujúc výpoveď svedkyne C. Y., obžalovaný uviedol, že kým táto 16. decembra 2009 vypovedala, že obžalovaného stretla po prvýkrát pred Hypernovou v Michalovciach, vo svojej výpovedi z 28. apríla 2010 uviedla, že prvý raz sa s ním stretla pred jeho pracoviskom v Sobranciach. Realite nezodpovedá ani ďalšie tvrdenie svedkyne, že volala na linku 158 a bola prepojená na služobný mobil obžalovaného, keďže takýto hovor nebol zaznamenaný a nebolo možné ho ani prepojiť. Svedkyňa C. Y. popisovala svoje druhé stretnutie v dome obžalovaného tým spôsobom, že sa s obžalovaným rozprávali pri aute, v ktorom sedela svedkyňa M. A., ktorá obžalovaného musela vidieť. Obžalovaný sa mal so svedkyňou M. A. rozprávať práve cez C. Y., keď jej mal ponúknuť možnosť zamestnať sa na policii v Michalovciach. M. A. mala túto skutočnosť prekonzultovať s manželom a opäť sprostredkovane cez svedkyňu C. Y. oznámiť obžalovanému, že s tým súhlasí. Špecializovanému trestnému súdu podľa obžalovaného ušlo, že o finančných požiadavkách za prijatie do Policajného zboru boli manželia A. informovaní výhradne od svedkyne C. Y. Pri poslednej sume 600 eur svedkyňa C. Y. navyše vypovedá rozporne, keď tvrdí, že túto sumu dala z vlastných prostriedkov, ktoré jej neboli vrátené, hoci A. uviedli, že aj túto sumu jej odovzdali. V konaní pritom

podľa obžalovaného nebol vyprodukovaný žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval jeho prevzatie finančných prostriedkov za prijatie M. A. do Policajného zboru. K otázke dôveryhodnosti tejto svedkyne obžalovaný poukázal aj na tú časť jej výpovede, v rámci ktorej uviedla, že z dôvodu oznámenia korupcie na ňu zanevrela celá rodina. Z výpovede svedka P. E. však podľa obžalovaného jasne vyplynulo, že predmetná trestná vec nemala žiaden súvis na kvalitu ich rodinných vzťahov, keďže tieto mali byť narušené tým, že svedkyňa C. Y. sa mala zmocniť dedičstva na úkor ostatných príbuzných. Obžalovaný ďalej Špecializovanému trestnému súdu vytkol, že sa na hlavnom pojednávaní oboznámil s nesúvisiacim rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, evidovaným pod sp. zn. BB-4T/62/2013, v trestnej veci odsúdeného A. Y., čo skôr svedčí o dôkaznej núdzi v preskúvanom prípade; rovnako treba pristupovať aj k výpovedi svedka M. I.. Poukazujúc na odôvodnenie rozsudku Špecializovaného trestného súdu, podľa ktorého by bolo nelogické, ak by svedkyňa C. Y. zobrala peniaze, žiadosť o prijatie svedkyne M. A. vrátane potrebných podkladov a tieto by nedala obžalovanému, nakoľko by bolo len otázkou času, kedy by sa zistilo, že sa dopustila podvodného konania a peniaze si nechala pre seba, si obžalovaný kladie otázku, prečo potom ten istý súd považoval za logické, že obžalovaný prevzal peniaze so žiadosťou a túto by nepodal - rovnaká úvaha sa totiž núka aj v tomto prípade, a to navyše za situácie, keď obžalovaný bol jedinou osobou, ktorá mohla zabezpečiť prijatie M. A. do služobného pomeru. Podľa názoru obžalovaného to bola práve svedkyňa C. Y., ktorá si peniaze, ktoré mali slúžiť ako úplatok, nechala pre seba a robila kroky, aby na manželov A. pôsobila hodnoverne, resp. aby sa minimálne „naťahovala“ čas. Obžalovaný uviedol, že to bol on, kto spolu s manželkou oznámil korupciu ešte 18. novembra 2009, a teda nie 20. januára 2010. Svedkyňa C. Y. po jeho oznámení odmietla vypovedať a svedkovia A. jednoznačne vypovedali, že žiadne finančné prostriedky za prijatie do Policajného zboru nikomu nedali. Obžalovaný v tomto smere naznačil úvahu, že ak by sa mal dopustiť stíhaného korupčného správania, prečo aj potom, keď nikto korupciu nepotvrdil, inicioval na inšpekciu Policajného zboru, aby sa aj napriek tomu vec opäť otvorila a potenciálna korupcia bola odhalená. Svedok Ing. E. L. túto skutočnosť podľa obžalovaného jednoznačne potvrdil. Nie je preto pravdivé konštatovanie Špecializovaného trestného súdu, že ostatne menovaný svedok bol iniciátorom toho, aby túto vec preverovala inšpekcia. Pri hodnotení dôkazov Špecializovaný trestný súd nechal bez povšimnutia aj to, že svedkyňa C. Y. identifikovala osobu, ktorá mala byť prítomná pri odovzdávaní druhej časti úplatku. Tento svedok bol vypočutý a táto skutočnosť bola vyvrátená. Podľa obžalovaného nemôže byť náhoda, že aj pri prvom odovzdávaní jej stretnutie s obžalovaným mal vidieť svedok A. A., ktorý to poprel presne tak, ako tomu bolo v druhom prípade. Obžalovaný v ďalšej časti odôvodnenia svojho odvolania spochybnil postavenie C. Y. ako agentky, keďže toto nadobudla v čase dokonaného skutku; do úvahy by prichádzalo jej postavenie ako spolupracujúcej obvinenej. Špecializovaný trestný súd podľa obžalovaného porušil jeho právo na obhajobu tým, že bezdôvodne odmietol vykonať ním navrhované dôkazy. Podľa obžalovaného zároveň nie je pravdivý výrok Špecializovaného trestného súdu, že dotknuté dôkazy odmietol vykonať z dôvodu, že mali preukázať, že svedkyňa C. Y. sa aj v iných prípadoch predstavovala ako pracovníčka kriminálnej polície a núkala sa vybavovať rôzne veci - napríklad pri navrhovanom svedkovi JUDr. V. Z. nutnosť jeho výsluchu vyplynula zo samotnej výpovede svedkyne C. Y., ktorá uviedla, že menovanému svedkovi (ktorý v inkriminovanom čase pracoval ako riaditeľ Policajného zboru v Michalovciach) ešte pred začatím trestného stíhania v tomto prípade, mala oznámiť korupciu v Sobranciach. Obžalovaný osobitne poukázal na to, že Špecializovaný trestný súd nevykonal konfrontáciu svedkyne C. Y. so svedkyňou M. A., hoci to pôvodne považoval za dôležité. Podľa názoru obžalovaného postráda logiku, aby sa svedkyňa C. Y. podujala vybaviť pre niekoho prijatie do Policajného zboru za situácie, že s obžalovaným nikdy predtým neprišla do kontaktu, okrem tvrdenej spoluúčasti na nejakej svadbe a aby jej obžalovaný na takomto prvom stretnutí povedal, aby mu dala úplatok v ním určenej výške. Na margo skutku v bode 2. rozsudku obžalovaný podotkol, že v priebehu konania vysvetlil, z akého dôvodu viedol predmetný zberný hárok a čo bolo jeho účelom. Z obsahu tohto hároku vyplýva, že každé povolenie na prednostné vybavovanie pri prekročení štátnej hranice bolo evidované a boli určené pravidlá, za akých došlo k vydaniu takéhoto povolenia. Obžalovaný uviedol, že takéto povolenia boli vydávané ešte pred jeho nástupom do funkcie, pričom on len urobil poriadok v ich evidencii. Voči takto nastavenému systému nezaznamenal žiadne výhrady. Takýto postup mu, ostatne, prikazoval najmä čl. 11 Kódexu schengenských hraníc, podľa ktorého členské štáty Európskej únie, ktoré majú vonkajšiu hranicu, sú povinné prijať opatrenia, aby sa neobmedzoval obchod, spoločenské vzťahy, humanitárne veci,

ekonomické väzby a podobne. Uvedené kritériá podľa obžalovaného spĺňalo každé jedno povolenie. Nakoľko neexistovala iná možnosť, zabezpečenie tejto povinnosti bolo realizované cez voľný pruh CD. Obžalovaný zdôraznil, že vydávanie týchto povolení nemôže byť brané ako zneužívanie právomoci verejného činiteľa, pretože na základe tohto povolenia sa nikto nemohol vyhnúť colnej a pasovej kontrole. Orgány hraničnej a cudzineckej polície podľa obžalovaného riadia iba priestor pred colným priestorom. Colný priestor riadia colné orgány - do ich kompetencie spadá aj CD pruh. Ďalej uviedol, že ako veliaci príslušník pohraničnej stráže mal právo riadiť pohyb osôb a motorových vozidiel pred colným priestorom, a to aj vydávaním týchto povolení. Takáto prax podľa obžalovaného pretrváva do súčasnosti. Vzhľadom na uvedené je obžalovaný Ing. M. F. toho názoru, že pokiaľ ide o skutok v bode 1. rozsudku Špecializovaného trestného súdu, v konaní nebolo preukázané, že by sa dopustil zločinu korupcie. Skutok v bode 2. rozsudku naproti tomu nie je trestným činom. Obžalovaný navrhol, aby bol v oboch prípadoch oslobodený spod obžaloby.

Obžalovaný Ing. M. F. doplnil svoje odvolanie o podanie, ktoré bolo 7. augusta 2020 doručené priamo Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky. Zopakoval svoje dôkazné návrhy urobené v priebehu prípravného konania ako aj na súde prvého stupňa. Obžalovaný navrhol:

- zabezpečiť výsluchy A. A., M. A., C. Y. a P. E. zo spisu týkajúceho sa konania o prepustení Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Prešov, č. p. UHCP-131/RHCP-PO-VO-2010, k rozporom vo výpovediach,
- vyžiadať z Okresného riaditeľstva Policajného zboru Michalovce evidenciu a obsahy hovorov C. Y. na tiesňovú linku XXX, resp. či bola následne prepojená na Riaditeľstvo hraničnej polície Sobrance a na aké číslo z obdobia od augusta 2009 do 17. novembra 2009, a to za účelom preukázania, že menovaná nikdy nevolala a ani nebola prepojená k obžalovanému do kancelárie,
- vykonať konfrontácie svedkov C. Y., M. A. a V. F.,
- vykonať konfrontácie svedkov A. A., M. A. a C. Y.; obžalovaný v tejto súvislosti uviedol, že Špecializovaný trestný súd po výsluchu svedkyne M. A. vyslovil potrebu vykonania jej konfrontácie so svedkyňou C. Y. za účelom odstránenia rozporov, ku ktorej však nedošlo. Zásadný rozpor obžalovaný vidí v tom, že kým svedkyňa C. Y. tvrdila, že obžalovaný mal byť prítomný pri vozidle pri jej návšteve v Priekope, svedkyňa M. A. uviedla, že obžalovaného na dvore jeho rodinného domu vôbec nevidela.
- vykonať výsluch vyšetrovateľa Úradu boja proti korupcii Košice, Ing. T. C., k okolnostiam výpovede svedkyne C. Y. z 18. novembra 2009 a k jej tvrdeniam o zastrašovaní; ev. v prípade rozporov vykonať konfrontáciu,
- vykonať výsluch M. Y., kriminalistického technika Okresného riaditeľstva Policajného zboru Michalovce, JUDr. V. Z., bývalého riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Michalovce, JUDr. B. L., súčasného riaditeľa tohto riaditeľstva, k činnosti svedkyne C. Y. v meste I., kde sa podľa slov obžalovaného mala predstavovať ako policajka kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru Michalovce s tým, že zabezpečí prijatie uchádzačov do Policajného zboru. Obžalovaný osobitne navrhol vypočuť JUDr. V. Z. k okolnosti týkajúcej sa návštevy svedkyne C. Y. na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru Michalovce a či mu menovaná svedkyňa hovorila o údajnej korupcii na Riaditeľstve hraničnej polície Sobrance. V prípade rozporov obžalovaný navrhol vykonať ich konfrontáciu;
- zabezpečiť z Oddelenia hraničnej kontroly Policajného zboru Vyšné Nemecké faxové kópie žiadostí o prednostné vybavenie adresované Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru a odtiaľ zaslané na Riaditeľstvo hraničnej polície Sobrance na vybavenie, ktoré boli následne odoslané na Oddelenie hraničnej kontroly Policajného zboru Vyšné Nemecké,
- zistiť na Strednej odbornej škole Policajného zboru Košice termín maturitnej skúšky J. I. a dôvod neskoršieho termínu;
- vypočuť manžela svedkyne C. Y. k vyplateniu poisťky, ako s týmito prostriedkami naložil a aby predložil relevantné dôkazy o jej vyplatení;
- vypočuť N. I. k tomu, že ako pracovník inšpekčnej služby na pokyn nadriadených zabezpečoval právnu pomoc svedkyňi C. Y.;
- vykonať vyšetrovanie obžalovaného, svedkýň V. F. a C. Y. na polygrafe.

Okrem toho sa Špecializovaný trestný súd podľa obžalovaného nezaoberal faktom, že vo výpise prichádzajúcich a odchádzajúcich hovorov z telefónneho čísla, ktoré v danom období používala

svedkyňa C. Y. (XXXX XXX XXX) sa nenachádza žiadny údaj o hovore na telefónne čísla XXX, XXXX XXX XXX alebo XXXX XXX XXX (telefónne číslo obžalovaného), resp. z týchto čísiel. Svedkyňa C. Y. preto klame, keď tvrdí, že telefonovala s obžalovaným, resp. že sa niekedy telefonicky informovala na Riaditeľstve hraničnej polície Sobrance. To potvrdzujú aj výpisy prichádzajúcich a odchádzajúcich hovorov z telefónneho čísla obžalovaného. Obžalovaný uviedol, že sa ničoho nedopustil, ba práve naopak, konal, ako mu to prikazoval zákon, pretože keď nadobudol podozrenie o spáchaní trestného činu, bezodkladne s manželkou podali trestné oznámenie. Obžalovaný zároveň oboznámil s vecou svojho nadriadeného a na jeho pokyn spísal úradný záznam. Uviedol, že viackrát žiadal zabezpečiť fotokópie kníh prevádzok vozidiel - jázd vozidiel Škoda Fabia modrej farby, evidovaných na Riaditeľstvo hraničnej polície Sobrance s košickým evidenčným číslom vozidla, a to z obdobia od 1. augusta 2009 do 17. novembra 2009 ako dôkaz, že v inkriminovanom období takéto vozidlo neriadil. Špecializovaný trestný súd si tieto fotokópie vyžiadal až v roku 2017 s výsledkom, že uvedené doklady sa na Riaditeľstve hraničnej polície Sobrance nenachádzajú, bez vysvetlenia, kde sú. Verziu obžalovaného v tomto prípade čiastočne potvrdzujú výpovede svedkov Ing. M. L. a Mgr. M. W.. Obžalovaný v ďalšej časti poukázal na viaceré rozpory vo výpovediach svedkyne C. Čermákovvej, keď:

- v jednej výpovedi uvádza, že volala na telefónne číslo XXX, prvýkrát sa spojila s obžalovaným, pričom sa dohodli na stretnutí pred Hypernovou v Michalovciach, kde jej na parkovisku povedal, že za prijatie treba 1 000 eur. Svedkyňa C. Y. na to zavolała M. A. do Hypernovy, táto prišla aj s manželom, na čo svedkyňa C. Y. dala v obálke 1 000 eur, ktorá ich odovzdala obžalovanému. Po tom, čo o nejaký čas v Priekope obžalovaný svedkyňa C. Y. povedal, že treba ešte 1 600 eur, táto zavolała svedkyňa M. A., ktorá s tým súhlasila - obžalovaný na tomto mieste zvýraznil, že svedkyňa M. A. uviedla, že vie o odovzdaní dokopy iba 1 600 eur, pričom o tom, že dali dokopy 2 600 eur sa dozvedela až pri výsluchu na polícii - svedkyňa C. Y. preto klame o telefonáte s M. A.. Svedkyňa C. Y. však vo svojej ďalšej výpovedi uviedla inú verziu, že sa v Hypernove stretla so A. A.m, M. T. a dcérou, pri ktorej príležitosti mal A. A. vyjadriť záujem na zamestnaní svojej manželky na polícii. Svedkyňa C. Y. preto volala svojmu synovcovi a ten ju odporučil na obžalovaného. Keďže A. A. za ním nechcel ísť, podujala sa na to samotná svedkyňa C. Y. Zavolała na telefónne číslo XXX a obžalovaný s ňou išiel do Jednoty, poznamenal si jej číslo a chcel 1 000 eur. Svedkyňa C. Y. volala M. A. a keďže táto súhlasila so sumou, dohodli sa na stretnutí hneď na ďalší deň pri Hypernove, kde mu tých 1 000 eur odovzdala v obálke,
- manželia A. tvrdia, že svedkyňa C. Y. dali 600 eur, (tretia časť úplatku) po tom, čo túto sumu svedkyňa uhradila z vlastných prostriedkov, avšak ona tvrdí, že jej táto suma vrátená nebola,
- tvrdí, že volala na linku XXX, na čo jej mala pani povedať, že obžalovaný nie je v práci, a následne preverovať, či žiadosť M. A. je evidovaná. Táto linka podľa obžalovaného je vedená na Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Michalovce. Riaditeľstvo hraničnej polície Sobrance je úplne iný okruh - linku 158 v tom čase ani nemalo. Obžalovaný v tomto smere uviedol, že ide o tiesňové volanie, z ktorého sa hovory neprepájajú. Položil si otázku, ako mohla pracovníčka Okresného riaditeľstva Policajného zboru Michalovce preverovať žiadosť v Sobranciacach. Svedkyňa M. A. pritom tvrdí, že sama volala do Sobraniec, nie na základe telefonátu od svedkyne C. Y. - čo v kancelárii inšpekcie potvrdila aj samotná svedkyňa (záznam informačno-technického prostriedku).
- uvádza, že sa s obžalovaným rozprávala pri aute (on stál cca 2 metre od brány), pričom sa pýtala tam prítomnej M. A., či chce ísť do Trebišova alebo Michaloviec. Svedkyňa M. A. však vypovedala, že keď bola so svedkyňou C. Y. v Priekope, nikto na dvore rodinného domu nebol.
- tvrdí, že podala na obžalovaného trestné oznámenie ešte pred jej poslednou návštevou 17. novembra 2009 v Priekope. Podľa obžalovaného žiadne takéto oznámenie urobené nebolo. Udivuje sa, prečo k žiadnemu preverovaniu zo strany polície nedošlo.
- tvrdí, že obžalovaný bol hlavnou príčinou rozhádnania ich rodiny. Jej synovec, P. E., však na hlavnom pojednávaní uviedol, že rozhádnani boli už predtým, a to kvôli dedičstvu.
- uvádza, že s obžalovaným bola v kontakte od leta - dala mu aj úplatok, vymenili si telefónne čísla, pričom obžalovaný si jej telefónne číslo zapísal do modrého zošita. Svedok P. E. však vypovedal, že teta - svedkyňa C. Y. ho kontaktovala v jeseni roku 2009 s tým, že chce zabezpečiť prijatie uchádzača do Policajného zboru. Ten jej povedal, že tieto veci sú v kompetencii riaditeľa, na čo si od neho vyžiadala telefónne číslo na F. (vo výpisoch sú zaznamenané telefonické hovory medzi svedkami P. E. a C. Y. zo 14. septembra 2009 a 4. novembra 2009). Obžalovaný v tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že svedkyňa C. Y. sa ho pri odchode z jeho domu 17. novembra 2009 opýtala, či nechce jej telefónne číslo,

na čo si ho zapísal do kalendára. Obžalovaný ako prílohu tohto podania predložil útržok z kalendára (z novembra 2009; 48. týždňa), na ktorý si zapísal (nesprávne - Y.) priezvisko a telefónne číslo menovanej, - uviedla, že obžalovaný jej 17. novembra 2009 povedal, že ten kto peniaze dostal, je Mgr. M. W., že ostatne menovaný a A. A. pochádzajú z obce Závadka a že ich rodiny sa navštevujú. Obžalovaný na to uvádza, že ako mohol vedieť o tom, že A. A. pochádza zo Závadky, keď sa s ním ani s jeho manželkou nestretol a ako vyplýva z generálií, obaja bývajú v Michalovciach. Naopak, z výpisu hovorov z telefónu C. Y. vyplýva, že 7. septembra 2009 v čase o 14.32 hod. telefonovala so J. A. z obce Závadka a následne 7. septembra 2009 o 14.43 hod. s M. A. z Michaloviec, čiže ona vedela o pôvode A. A.. Ide teda opäť o potvrdenie klamstva, ktoré treba vnímať v kontexte výpovedí obžalovaného a jeho manželky, ktorí uvádzali, že počas rozhovoru so svedkyňou C. Y. jej viackrát zazvonil mobil, na čo povedala, že to nezdvihne, že to je on (komu dala peniaze). Ak by sa Špecializovaný trestný súd oboznámil s výpisom z telefónnych hovorov, zistil by, že volal jej priateľ spred domu obžalovaného.

Z vyššie uvedeného podľa názoru obžalovaného vyplýva zrejma pochybnosť o pravdivosti tvrdení svedkyne C. Y.. Celé je to výsledkom toho, že svedkyňa M. A. chcela naspäť svoje peniaze a svedkyňa C. Y., ktorá si ich ponechala, chcela narychlo riešiť vzniknutú situáciu tým, že vyhladá obžalovaného a zistení, ako je to s prijatím do Policajného zboru v rámci Riaditeľstva hraničnej polície Sobrance - čo aj urobila pri svojej prvej návšteve v Priekope. Svedkyňa C. Y. nikdy nedovolila svedkyňi M. A., aby bola prítomná pri zisťovaní, v akom štádiu je jej žiadosť. Dokonca, keď svedkyňa C. Y. zistila, že obžalovaný nie je v práci a nie je možnosť, aby sa s ním svedkyňa M. A. stretla a zistila pravdu, zavolała M. A., aby prišla do Sobraniec, na dôkaz toho, že vec vybavuje. Nakoniec síce prišli spolu pred rodinný dom obžalovaného, avšak dovnútra išla len svedkyňa C. Y. - aby svedkyňa M. A. nezistila pravdu. Svedkyňa C. Y. nabádala svedkyňu M. A., aby v tejto veci nerobila žiadne kroky, lebo takto by došlo k prezradeniu, že peniaze nikomu nedala, ale si ich ponechala. Výpovede svedkov M. I. a J. I. sú podľa názoru obžalovaného účelové a ovplyvnené ich nadriadeným W., ktorý sa ho týmto spôsobom znovu snažil pošpieniť. Obžalovaný uviedol, že bol riaditeľom s personálnou pôsobnosťou, a teda podpisoval návrhy na prijatie, ktoré musel podpísať aj riaditeľ Úradu hraničnej a cudzineckej polície Bratislava. Všetky návrhy, ktoré mu boli predložené, podpísal, resp. žiadny návrh nevrátil. Ak mu nebol predložený návrh na prijatie svedkyne J. I., musel byť neúplný. Samotná svedkyňa uviedla, že nejaká vec nebola splnená. Celé prijímacie konanie spracovávalo vnútorné oddelenie v spolupráci so Strednou odbornou školou Policajného zboru Košice a psychologickým pracoviskom Krajského riaditeľstva Policajného zboru Košice. Obžalovaný uviedol, že on do prijímacieho konania nikdy nezasahoval, čo potvrdili pracovníci vnútorného oddelenia Riaditeľstva hraničnej polície Sobrance ako aj pracovnícky psychologického pracoviska, ktoré ho osobne nepoznali. Svedkyňa J. I. sa podľa obžalovaného snažila o čo najskorší termín prijatia, aby zatajila, že je tehotná. To potvrdil aj svedok Mgr. M. W.. Svedok M. I. na otázku, prečo ako policajt nepodal trestné oznámenie, keď vedel o tom, že obžalovaný berie úplatky, odpovedal, že trestné oznámenie podal. Žiadne jeho trestné oznámenie nebolo nikdy preverované, a teda klamal súdu. Obaja na súde tvrdili, že počuli od konkrétnych policajtov o braní úplatku obžalovaným. Nakoľko obžalovaný nikdy žiadny úplatok nežiadal ani nezobral, viackrát žiadal oboch svedkov, nech povedia meno tých, ktorí im to povedali. Vždy odpovedali, že nepovedia. Nepovedali, lebo žiadny takýto svedok podľa obžalovaného ani neexistuje. Pokiaľ sa Špecializovaný trestný súd vo svojom rozhodnutí odvoláva na výpoveď svedka M. Z., že mu M. Y. povedal, že Ing. M. F. (obžalovaný) od neho žiadal úplatok, tak obžalovaný k tomu uviedol, že v tejto veci bola obžaloba Špecializovaným trestným súdom vrátená a trestné stíhanie zastavené s tým, že je nepochybné, že sa skutok nestal. Okrem toho, že M. Y. po vrátení vecí do prípravného konania odmietol vypovedať, vo vyšetrovacom spise sa podľa obžalovaného nachádzajú aj ďalšie dôkazy svedčiace v prospech záveru, že inkrimovaný skutok sa nestal. Policajka na vchode do Riaditeľstva hraničnej polície Sobrance opísala, že každá návšteva je evidovaná v zošite návštev, pričom preverovaním v zošite návšteva M. Y. evidovaná nebola. K jeho návšteve neboli vypočuté sekretárky K. a O., hoci to obhajoba požadovala. Napriek tomu, že M. Y. predtým nebol na Riaditeľstve hraničnej polície Sobrance, bol údajne vypočutý priamo v bývalej kancelárii obžalovaného. Za najväčší paradox však obžalovaný považuje, že v čase, keď celá Slovenská republika platila menou euro už pol roka, on mal žiadať úplatok v starej mene. Odvolávanie sa na výpoveď svedka M. Z. je preto absolútne nelogické. V rozsudku Špecializovaného trestného súdu sa okrem iného píše, že svedok Mgr. M. W. potvrdil, že pred „prevalením tejto kauzy“ fungovala „šuška“, že za úplatok sa dá dostať do polície. Svedok však podľa obžalovaného vypovedal, že

„krčmové reči“ ohľadne brania úplatku boli až po prevalení kauzy. Obžalovaný poukázal, že výpoveď svedka E. L. o tom, že svedkyňa C. Y. vypočul z vlastnej iniciatívy, je vytrhnutá z kontextu toho, čo uviedol na hlavnom pojednávaní. Uvádza totiž, že celé trestné oznámenie, ktoré bolo odstúpené z odboru korupcie by odmietli. Z dôvodu, že naňho naliehal obžalovaný, aby sa vec riadne vyšetrila (lebo chce mať na riaditeľstve poriadok), preto z vlastnej iniciatívy prepočul menovanú svedkyňu. Obžalovaný sa teda podľa vlastných slov snažil o objasnenie celej veci. V opačnom prípade by jeho trestné oznámenie bolo odmietnuté. Ak by niečo spáchal, nesnažil by sa o riadne vyšetrovanie veci.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a zistil, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné, odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné, avšak z iných než ním uvádzaných dôvodov.

Pokiaľ ide o skutok uvedený v bode 1 rozsudku Špecializovaného trestného súdu, právne kvalifikovaný ako zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, vina obžalovaného Ing. M. F. zaň bola preukázaná najmä výpoveďou svedkyne C. Y., ktorej obsah bol podporený výpoveďami svedkov M. A., A. A., Mgr. P. E., M. T., M. M., Ing. E. L., konfrontáciou medzi obžalovaným a svedkyňou C. Y. a tiež záznamom telefonického rozhovoru medzi obžalovaným a jeho manželkou z 20. januára 2010.

Možno v tomto smere podotknúť, že svedkyňa C. Y. na hlavnom pojednávaní vyslovene uviedla, že obžalovanému odovzdala dokopy 2 600 eur v hotovosti za to, že zabezpečí prijatie M. A. do služobného pomeru príslušníka Policajného zboru.

K okolnostiam, ktoré predchádzali skutku.

Svedkyňa C. Y. uviedla, že jej zať, M. T., sa na ňu obrátil so žiadosťou, či by cez svojho synovca, P. E., nemohla nejakým spôsobom vybaviť prácu pre M. A., ktorá je manželkou A. A., kolegu M. T.. Uviedla, že hoci súhlasila, P. E. v tom čase (leto 2009) neoslovila, nakoľko s ním nebola v kontakte. O nejaký čas, keď išla na nákup s dcérou a zaťom M. T. do Hypernovy, stretli A. A., ktorý bol pri manželke M. A., ktorá tam vtedy pracovala v zlatníctve. Dali sa do reči, pričom vtedy sa jej A. A. predstavil a oslovil, že on je ten, kto od nej chce vybaviť prácu policajtky pre svoju manželku cez P. E.. Svedkyňa mu na to uviedla, že svojho synovca v tejto veci nekontaktovala, no prisľúbila sa, že tak urobí. Svedkyňa C. Y. na to podľa vlastných slov zavolať P. E. a tej jej povedal, že cez neho sa to nedá, že musia ísť za obžalovaným, cez ktorého ako riaditeľa, idú takéto žiadosti.

Túto časť výpovede svedkyne C. Y. potvrdzuje výpoveď svedka A. A., ktorý uviedol, že pred svojim kolegom, M. T., spomenul problém so zamestnaním svojej manželky. Reakcia M. T. na to bola taká, že sa opýta mamy svojej priateľky, ktorá by s tým mohla pomôcť. Svedok A. A. potvrdil aj stretnutie s C. Y., na ktorom mu povedala, že sa na to opýta a dá vedieť.

V podobnom duchu sa vyjadrila aj svedkyňa M. A., ktorá na hlavnom pojednávaní uviedla, že jej manžel spomenul ich situáciu pred M. T., ktorý sa vyjadril, že mama jeho priateľky pozná niekoho, kto by s tým vedel pomôcť.

Svedok M. T. potvrdil doposiaľ uvedené, a teda že po tom, čo vyrozumel od kolegu A. A., že by jeho manželka mala záujem zamestnať sa v Policajnom zbore, dal mu telefónne číslo na svedkyňu C. Y. a naopak. Po prečítaní výpovede svedka M. T. z prípravného konania tento potvrdil, že došlo k stretnutiu v Hypernove, ako ho popísala svedkyňa C. Y..

Z výpovede svedka P. E. vyplynulo, že asi v roku 2009 sa mu telefonicky ozvala teta C. Y., ktorá chcela vedieť, ako sa dá dostať do Policajného zboru. Svedok P. E. jej vysvetlil, aký je postup prijímacieho konania do Policajného zboru a povedal jej, že všetko ide cez riaditeľa Ing. M. F. (obžalovaného). Svedkyňa C. Y. si na to vyžiadala od svedka telefónne číslo obžalovaného, avšak ten jej ho nedal, pretože ním sám nedisponoval.

K okolnostiam relevantným z hľadiska naplnenia znakov skutkovej podstaty zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona.

Svedkyňa C. Y. uviedla, za akých okolností sa po prvýkrát osobne stretla s obžalovaným pred budovou Riaditeľstva hraničnej polície Sobrance. Obžalovaný svedkyňu povedal, že sa nebudú baviť pred budovu, a preto išli smerom k Jednote, čo je vlastne tá istá budova len z opačnej strany. Obžalovaný si vtedy zapísal telefónne číslo svedkyne a povedal jej, že potrebuje novú žiadosť, nakoľko stará sa neobnovuje. Povedal jej zároveň, že sa to vybaví za určitý poplatok. Vyžiadal si konkrétne sumu 1 000 eur. Nakoľko manželka A. s tým súhlasila, asi o jeden alebo dva dni potom svedkyňa C. Y. prevzala od nich v Hypernove žiadosť a peniaze, ktoré vzápätí odovzdala obžalovanému, ktorý stál pri vstupe do Hypernovy. Svedkyňa C. Y. si už presne nespomínala, či ona kontaktovala obžalovaného alebo on ju, avšak vysvitlo, že žiadosť M. A. nie je kompletná. „Dodatok“ k predmetnej žiadosti M. A. svedkyňa priniesol M. V. s M. T., ktorí ho mali od A. A. Doplnujúce listiny k predmetnej žiadosti svedkyňa C. Y. odovzdala obžalovanému s druhou časťou hotovosti v sume 1 000 eur v Michalovciach, smerom na Močarany, pri predajni KIA, ako je dnes CBA. Ešte predtým však svedkyňa navštívila v Hypernove M. A., čoho bol prítomný aj jej manžel A. A., kde jej M. A. dala v obálke tých ďalších 1 000 eur pre obžalovaného. Keďže sa dlhšiu dobu nič nedialo, pokúšala sa viackrát spojiť s obžalovaným, no bezúspešne, a preto sa rozhodla, že ho navštívi osobne uňho doma v Priekope. Nakoľko ani táto jej opakovaná snaha o stretnutie nebola úspešná, vyrazila do Priekopy s tým, že na obžalovaného bude čakať dovtedy, kým nepríde. V ten deň sa s obžalovaným napokon stretla, povedal jej, že je to na dobrej ceste a že potrebuje ešte 600 eur na nejaké psychotesty, cvičenia a ešte niečo. Svedkyňa to hneď zatelefonovala M. A. a povedala jej, že potrebnú sumu peňazí má u seba. M. A. ju s ohľadom na uvedené požiadala, aby teda dala zo svojich, že ona jej to na druhý deň vráti. Svedkyňa C. Y. preto tých 600 eur dala obžalovanému a ten jej povedal, že k vybaveniu miesta už nebude nič potrebovať, že už treba len počkať na písomné vyjadrenie. Svedkyňa poznamenala, že manželka A. jej 600 eur nevrátili, keďže k vybaveniu zamestnania nedošlo, len jej stále telefonovala M. A., aby v danej veci kontaktovala obžalovaného.

Dotknutú časť výpovede potvrdzuje svedkyňa M. A., ktorá uviedla, ako jej C. Y. sprostredkovala informáciu, že si treba podať novú žiadosť a že to nebude zadarmo. V tejto súvislosti svedkyňa uviedla, že C. Y. za týmto účelom dali najprv v obálke 1 000 eur. Keďže uvedená suma nestačila, ďalších 1 000 eur jej odovzdal manžel A. A.. Svedkyňa M. A. medzi iným potvrdila aj to, že urgovala C. Y., nakoľko s obžalovaným ona nekomunikovala. Uviedla, že od manžela má takú vedomosť, že ešte predtým ako boli v Priekope, mu C. Y. nejako narýchlo volala, či ešte dajú 600 eur. On sa s ňou dohadoval, že či to dá za nich, malo sa to doriešiť neskôr, avšak od manžela vie, že tých 600 eur C. Y. vrátil.

V podstate takmer rovnako k veci vypovedal svedok A. A., ktorý uviedol, že pri stretnutí im svedkyňa C. Y. povedala, že si treba podať novú žiadosť a že za to treba zaplatiť. Prvú sumu 1 000 eur jej odovzdali s manželkou v Hypernove s tým, že im bolo povedané, že tieto peniaze sú určené pre Ing. M. F.. Potom im C. Y. povedala, že je to málo a že treba ďalších 1 000 eur. Tie jej odovzdal sám A. A.. Neskôr mu C. Y. telefonovala, že treba ešte 600 eur, pýtala sa ho, či to má zaplatiť zo svojho, na čo jej dal súhlas. Uviedol, že jeho manželka sa po určitom čase informovala, ako stojí jej žiadosť a zistila, že nie je ani len zaregistrovaná. To ich viedlo k rozhodnutiu, že svoje peniaze chcú späť. Svedok A. A. uviedol, že inú osobu ako obžalovaného Ing. M. F. pre nimi C. Y. neuvádzala. Nespomenul si, či svedkyňa vrátila tých 600 eur.

K okolnosti týkajúcej sa potreby doplnenia žiadosti M. A., verziu svedkyne C. Y. podporili svedkovia M. T. a M. M., ktorí zhodne uviedli, že cestou cez Michalovce sa zastavili u svojho kolegu A. A., ktorí im

odovzdal nejaké papiere týkajúce sa žiadosti jeho manželky, ktoré asi o jeden či dva dni svedok M. T. doručil C. Y..

K okolnostiam, ktoré nasledovali po odovzdaní sumy 2 600 eur.

Svedkyňa C. Y. uviedla, že sa opakovane, no neúspešne snažila skontaktovať s obžalovaným. Hľadala ho najprv na Riaditeľstve hraničnej polície Sobrance, avšak tam bola informovaná, že Ing. M. F. (obžalovaný) maróduje. Z tohto dôvodu ho išli navštíviť - svedkyne C. Y., M. A. a pán K. (partner C. Y.) domov do Priekopy. K stretnutiu napokon došlo, hoci s obžalovaným rozprávala len svedkyňa C. Y.. Oznamovala mu, že boli na polícii a zistili, že vo veci nebola ani len podaná žiadosť. Obžalovaný na to svedkyňi povedal, že dostal menej miest než sa plánovalo, že by sa to dalo vybaviť cez Michalovce alebo Trebišov, že peniaze sa im dajú hneď presunúť, alebo že ich vráti a samotní manželia A. ich dajú tam, kde si M. A. podá žiadosť. Svedkyňa C. Y. uviedla, že s touto správou namiesto oboznámila M. A., ktorá sa vyjadрила tak, že by radšej išla do Michaloviec. Obžalovaný sa mal vyjadriť, že v Michalovciach má známeho Z., ktorý je tam riaditeľ, že treba ísť za ním. Nakoľko ani po podaní žiadosti v Michalovciach sa nič nedialo, svedkyňa opakovane bezúspešne volala obžalovanému, až zodvihla manželka obžalovaného, ktorej svedkyňa vyrozprávala, o čo ide. O. F. ju utvrdzovala v tom, že jej manžel také veci isto nerobí, na čo jej svedkyňa C. Y. povedala, že ona to tak nenechá, že všetko udá. Dohodli sa na stretnutí u obžalovaného v Priekope. Na stretnutie prišla len svedkyňa C. Y.. Uchnárovým zopakovala, že nakoľko sa nič nevybavilo, treba vrátiť peniaze. Obžalovaný znervóznel a dookola tvrdil, že všetko sa robí za jeho chrbtom, že tie úplatky berú iní. Svedkyňa mu však stále hovorila, že peniaze dala jemu, a preto ich chce späť od neho a nie od Mgr. M. W.. Obžalovaný však tvrdil, že to určite robí Mgr. M. W. za jeho chrbtom. Svedkyňa C. Y. mu na to povedala, že ona žiadneho pána W. ani nepozná. Obžalovaný si podľa názoru svedkyne v tom čase myslel, že to už nahlásila. Od manželov F. odchádzala s tým, že to začne riešiť, no obžalovaný povedal, že hneď ráno to pôjde udať, že to robí Mgr. M. W..

Svedkyňa M. A. potvrdila, že spolu s C. Y. a jej priateľom boli v Priekope, kde býva obžalovaný, ona však bola celý čas v aute a obžalovaného nevidela.

Svedok Ing. E. L. na hlavnom pojednávaní uviedol, že ho kontaktoval obžalovaný, že podal trestné oznámenie, pričom išlo o podozrenie vo vzťahu k nejakému jeho podriadenému, spomínal meno W.. Obžalovaný sa ho spýtal i na to, či sa korupcia dá dokumentovať aj spätne. Podľa mienky svedka Ing. E. L. chcel obžalovaný zistiť, ako s tým naložia. Z výpovede tohto svedka vyplynulo aj to, že svedkyňa C. Y. bola prepočutá z jeho iniciatívy, pričom jemu bezprostredne uviedla aj meno obžalovaného ako osoby, ktorá sa vo veci angažovala a prevzala finančné prostriedky za prijatie do Policajného zboru.

Sumarizácia a zhodnotenie skutkových okolností prípadu

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že hoci z prijatia úplatku obžalovaného priamo usvedčuje v podstate len výpoveď svedkyne C. Y., ňou popisovaný skutkový dej na seba logicky nadväzuje a zapadá do kontextu ďalších vo veci zadovážených dôkazov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky neprisvedčil obhajobnej verzii obžalovaného, podľa ktorej svedkyňa C. Y. mala utvrdzovať manželov A. v tom, že prostredníctvom obžalovaného ako riaditeľa Riaditeľstva hraničnej polície Sobrance vybavuje prijatie M. A. do služobného pomeru príslušníčky Policajného zboru, avšak v skutočnosti nič také nerobila a nimi poskytnuté peniaze si nechala pre vlastnú potrebu, pričom až v momente, keď manželia A. žiadali vrátenie peňazí, robila úkony, aby na nich pôsobila hodnoverne, a tak minimálne „naťahovala čas“. Z vykonaného dokazovania podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v prospech prijatia tejto verzie nič nenasvedčuje, ba práve naopak.

Nebola to totiž svedkyňa C. Y., ktorá by prejavila iniciatívu zamestnať M. A. v Policajnom zbore. Svedkyňa bola sprostredkované oslovená svojim zaťom, pričom na prvé takéto požiadanie ani nereagovala a k uvedenej činnosti sa podujala až po tom, čo došlo k jej náhodnému stretnutiu s manželmi A., ktorí túto tému opäť otvorili. Svedkyňa C. Y. v tejto veci zároveň najprv oslovila svojho synovca, P.

E., ktorý jej vysvetlil spôsob prijímania nových uchádzačov na Riaditeľstve hraničnej polície Sobrance s tým, že rozhodujúce slovo má v celom procese tamojší riaditeľ (obžalovaný). Až následne sa svedkyňa skontaktovala s obžalovaným, informovala manželov A., došlo k odovzdaniu prvej časti úplatku, k doplneniu žiadosti M. A. vrátane odovzdania druhej a tretej časti úplatku, ktorá chronológia skutku plne korešponduje s výpoveďami ostatných svedkov. Skutkovým zisteniam teda nezodpovedá, že by svedkyňa do momentu, kým manželia A. nežiadali vrátenie peňazí, nič nerobila.

Odvolačiemu súdu uniká, prečo by svedkyňa navštívila obžalovaného, v tom čase hlavného funkcionára Riaditeľstva hraničnej polície Sobrance, a de facto sa mu priznala k podplácaniu, ak by z jej strany malo ísť len o akýsi „zastierací manéver“ vo vzťahu k manželom A.. V priebehu konania pritom nebol zistený žiaden motív, pre ktorý by svedkyňa C. Y. chcela poškodiť obžalovanému. Svedkyňa totiž najprv odmietla vypovedať a vypovedala až pod tlakom okolností. Pokiaľ ide o jej poslednú návštevu v domácnosti obžalovaného, pochopiteľná je skôr verzia svedkyne, že požadovala vrátenie peňazí - o to viac, že za prijatie M. A. zaplatila z vlastných prostriedkov 600 eur, ktoré jej nemali byť vrátené (hoci svedkyňa M. A. uviedla, že jej ich vrátili, svedok A. A. si tým až taký istý nebol, resp. si nespomínal). Bez povšimnutia odvolacieho súdu neostalo ani to, že obžalovaný sa najprv snažil podozrenie z tejto korupčnej trestnej činnosti sústrediť na svojho podriadeného, Mgr. M. W.. Svedkyňa C. Y. a naposledy menovaný svedok však zhodne uviedli, že sa nepoznajú. V kontexte trestného oznámenia, ktoré obžalovaný v tejto veci urobil, zároveň pôsobí prinajmenšom rozporuplne záznam z telefonického rozhovoru medzi obžalovaným a jeho manželkou z 20. januára 2010 (uskutočnený len dva dni po tom, čo obžalovaný podal trestné oznámenie), v rámci ktorého sa obžalovaný vyjadruje vulgárne na adresu (podľa všetkého) svedkyne C. Y. - pokiaľ by obžalovaný myslel svoje trestné oznámenie úprimne, nemal by na takéto vyjadrovanie dôvod, ako to už celkom správne uviedol Špecializovaný trestný súd. Napokon, svedkyňa C. Y. zotrvala na obsahu svojej výpovedi aj po konfrontácii s obžalovaným.

Dôkaznú mozaiku korupčnej trestnej činnosti, aj keď len nepriamo, dopĺňajú výpovede svedkov Ing. M. L., Ing. O. Y. a Mgr. M. W., ktorí potvrdili rozhodujúcu úlohu obžalovaného Ing. M. F. pri prijímaní nových uchádzačov do Policajného zboru na Riaditeľstve hraničnej polície Sobrance. Svedkovia Mgr. M. I., J. I., Mgr. M. W. a M. Z. vo svojich výpovediach taktiež uviedli, že na Riaditeľstve hraničnej polície Sobrance panovalo všeobecné povedomie, že za prijatie do služobného pomeru príslušníka Policajného zboru tam treba zaplatiť. Svedok Mgr. M. I. opísal problémy so zamestnaním svojej manželky J. I. ako policajtky. Uviedol, že bolo verejne známe, že obžalovaný bral za prijatie do Policajného zboru spočiatku 30 000 Sk a neskôr, v roku 2009 okolo 50 000 Sk až 60 000 Sk. Podobne sa vyjadrila aj svedkyňa J. I., ktorá uviedla, že ako civilná zamestnankyňa na Riaditeľstve hraničnej polície Sobrance sa tam chcela stať policajtkou. Opísala aké s tým mala problémy a že od desiatok ľudí sa k nej dostalo, že by mala dať úplatok, ona sama však žiadne prijímanie úplatku nevidela. Svedok Mgr. M. W. vypovedal, že ešte pred prevalením tejto kauzy sa šírla „šuška“, že za úplatok sa dá dostať do Policajného zboru, pričom svedok M. Z. uviedol, že z počutia sa mu dostalo, že obžalovaný si mal údajne vypýtať 50 000 Sk za prijatie do Policajného zboru.

Špecializovaný trestný súd okrem už uvedeného na hlavnom pojednávaní vykonal dôkaz prečítaním rozsudku Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-4T/62/2013, z 13. februára 2014, ktorým bol A. Y. právoplatne uznaný za vinného z pokračovacieho prečinu nepriamej korupcie podľa § 336 Trestného zákona, na skutkovom základe, že (v dvoch skutkoch) v priebehu roku 2008 a začiatkom roku 2009 prijal úplatky vo výške 80 000 Sk (2 655,51 eur) a 2 670 eur za to, že bude vplyvať na presne nestotožneného riadiaceho pracovníka Riaditeľstva hraničnej polície Sobrance, a tým v konečnom dôsledku zabezpečí prijatie vybraných uchádzačov do služobného pomeru príslušníka Policajného zboru na tamojšom Riaditeľstve hraničnej polície. Na hlavnom pojednávaní boli prehraté viaceré záznamy telefonických rozhovorov (viď rozsudok Špecializovaného trestného súdu na strane 19), z ktorých vyplynulo, že obžalovaný cez sprostredkovateľov riešil žiadosti o prijatie do zamestnania, pričom na týchto aktivitách sa zúčastňovala aj manželka obžalovaného. Odvolací súd neprehliadol ani ten detail, že sumy uvádzané svedkami z prostredia Riaditeľstva hraničnej polície v Sobranciaci, ako aj v naposledy označenom rozsudku, sa nápadne podobajú sume, ktorá tvorila úplatok v aktuálne preskúmvanej veci.

Obžalovaný svoje odvolacie námietky na margo tohto skutku koncentroval primárne do snahy spochybníť dôveryhodnosť kľúčovej svedkyne, C. Y., poukazujúc na rozpory v jej výpovedi a tiež v porovnaní s ostatnými dôkazmi. Odvolací súd v tomto ohľade vôbec nevyklučuje výskyt istých rozporov vo výpovedi menovanej svedkyne, tieto však neboli takej závažnosti, aby čo aj len čiastočne spochybnili zistenia relevantné pre ustálenie skutku, ako je vymedzený v napadnutom rozsudku Špecializovaného trestného súdu. V tomto ohľade odvolací súd zobral do úvahy aj to, že táto svedkyňa (no nielen ona) na hlavnom pojednávaní (21. marca 2017) vypovedala so značným časovým odstupom k skutku (august až október 2009), pričom sa vyjadrovala k viacerým dejovým líniami, pokiaľ ide o jej jednotlivé stretnutia či už s manželmi A., obžalovaným alebo aj niektorými ostatnými vyššie uvedenými svedkami.

Pokiaľ obžalovaný v tejto súvislosti poukazuje na nezrovnalosti, za akých sa naňho svedkyňa C. Y. nakontaktovala, odvolací súd uvádza, že táto otázka nie je rozhodujúca, nakoľko ani odvolací súd nemal pochybnosti o tom, že k stretnutiam medzi uvedenou svedkyňou a obžalovaným dochádzalo spôsobom, ako je to vyjadrené v skoršej časti tohto rozhodnutia. Špecializovaný trestný súd sa vo svojom rozsudku (na strane 21) vysporiadal s rozporom v tvrdeniach svedkýň C. Y. a M. A., na ktoré poukázal obžalovaný, či neskôr menovaná svedkyňa videla obžalovaného pri ich návšteve v Priekope. Ani to nakoniec nie je kľúčové, keďže uskutočnenie tohto stretnutia potvrdil aj samotný obžalovaný.

Obžalovaný v ďalšej časti odvolania vyjadril nesúhlas s rozsahom vykonaného dokazovania, navrhujúc jeho doplnenie o dôkazy, ktoré uvádzal v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní. Odvolací súd k tomu uvádza, že sa oboznámil s dôkaznou iniciatívou obžalovaného a konštatuje, že ani jeden z jeho dôkazných návrhov neostal opomenutý. Obžalovaný v podanom odvolaní len recykluje svoje dôkazné návrhy, o ktorých už bolo procesným spôsobom rozhodnuté s odkazom na § 272 ods. 3 Trestného poriadku (na hlavných pojednaniach konaných 7. júna 2017 a 21. mája 2019). Svoje odmietavé rozhodnutia v tomto smere Špecializovaný trestný súd aj patrične odôvodnil nielen priamo na hlavnom pojednávaní 21. mája 2019, ale aj na strane 20 rozsudku. Čo sa týka osobitne návrhu na vypočutie Ing. V. Z. k okolnosti, či ho svedkyňa C. Y. oslovila v súvislosti so žiadosťou M. A., kedy sa mu mala zdôveriť, že dala obžalovanému peniaze za jej prijatie do služobného pomeru príslušníčky Policajného zboru, odvolací súd uvádza, že ide o ďalší z celého radu dôkazov, ktorým sa obžalovaný snaží spochybníť dôveryhodnosť svedkyne C. Y.. Dotknutý svedok by sa navyše mal vyjadrovať k okolnosti, ktorá je zrejmä z výpovede svedkov M. A. a A. A..

K námietke prokurátora týkajúcej sa rozsahu vykonaného dokazovania Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenáva, že Špecializovaný trestný súd správne odmietol doplniť dokazovanie o záznamy telekomunikačnej prevádzky, resp. ich prepisy, ktoré sa nachádzajú na č. l. 589 až 600 vyšetrovacieho spisu, keďže tieto záznamy boli vyhotovené na základe súhlasu nepríslušného sudcu Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. KS KE-V-260-1/2009-3-Ntt, zo 16. decembra 2009. V rovnaký deň, ako bol vydaný predmetný súhlas, totiž bolo začaté trestné stíhanie aj pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, čím na vydanie takéhoto súhlasu bola založená výlučná vecná príslušnosť Špecializovaného trestného súdu podľa § 4a ods. 1 zákona č. 166/2003 Z. z., § 14 písm. e), f) Trestného poriadku. V tejto súvislosti je pozoruhodné, že prokurátorovi neprekáža, že súhlas vydal nepríslušný súd, ale už mu prekáža, že obžalovaný „nebol splnomocnený“, a teda ako nepríslušná osoba konal za poistené osoby.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nemá najmenšiu pochybnosť o tom, že obžalovaný Ing. M. F. sa dopustil skutku, ako je uvedený v bode 1 rozsudku Špecializovaného trestného súdu.

Pokiaľ ide o právne posúdenie tohto skutku, Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil s úvahami Špecializovaného trestného súdu o naplnení všetkých znakov skutkovej podstaty zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, nakoľko obžalovaný ako verejný činiteľ v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu priamo pre seba žiadal a prijal úplatok. Bez potreby obsiahlejšej argumentácie Najvyšší súd Slovenskej republiky v tomto ohľade odkazuje na strany 24 až 25

odvolaním napadnutého rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil dôvod ani na zrušenie II. časti rozsudku Špecializovaného trestného súdu, ktorou bol obžalovaný oslobodený spod obžaloby prokurátora.

Špecializovaný trestný súd k oslobodzujúcej časti svojho rozsudku uviedol, že skutok vedený obžalobou pod č. 2 sa síce stal, avšak nie je trestným činom, nakoľko obžalovanému nebol preukázaný úmysel spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe či inému neoprávnený prospech. Preukázané v tomto smere bolo skôr komunikačné zlyhanie pri riešení realizácie hromadnej poistnej zmluvy, keďže z výpovedí svedkov, ktoré boli prečítané, vyplynulo, že v podstate sami sa zapísali do zaslaných tabuliek. Záujem prejavilo približne 10 % zo všetkých oslovených príslušníkov Policajného zboru, ktorí sa mylne domnievali, že ešte budú individuálne podpisovať ďalšiu zmluvu o poistení. Je preto vylúčené, že by výber v danom rozsahu urobil niekto iný v ich mene. Tým, že sami potvrdili svoje zapísanie do zaslaných tabuliek a vykonaným dokazovaním žiadnym spôsobom nebolo preukázané, že by tieto údaje protiprávne zabezpečil obžalovaný, podľa názoru Špecializovaného trestného súdu neprichádza do úvahy ani právna kvalifikácia konania obžalovaného ako prečinu neoprávneného nakladania s osobnými údajmi podľa § 374 ods. 1 písm. b) Trestného zákona.

Pokiaľ prokurátor v tejto súvislosti namieta, že zo svedeckých výpovedí Ing. Z. M. a Ing. O. I. vyplýva, že obžalovaný musel vedieť, že podpisuje hromadnú poistnú zmluvu, pričom svojim podpisom zároveň poskytol poisťovni osobné údaje policajtov - ich rodné čísla, ktoré získal v súvislosti s výkonom svojej funkcie, čím konal v rozpore s § 7 ods. 6 zákona č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov, tak k tomu Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) až c) Trestného zákona z hľadiska subjektívnej stránky vyžaduje úmyselné zavinenie so špecifickou pohnútkou (motívom) spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech. Úmyselná forma zavinenia tak musí byť obsiahnutá nielen v konaní (prekročením právomoci - podpísaním hromadnej poistnej zmluvy), ale aj v pohnútke (úmyselne zadovážiť inému - poisťovni - neoprávnený prospech). Bez preukázania uvedenej pohnútky, ktorá iniciuje konanie páchatela teda nemožno hovoriť o naplnení skutkovej podstaty trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa (k tomu vid' R 39/2001-I., ZSP 63/2010).

Skutočnosť, že obžalovaný podpísal hromadnú poistnú zmluvu na poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone povolania, bola v konaní preukázaná okrem iných aj výpoveďami svedkov Ing. Z. M. a Ing. O. I.. To, ostatne, vo svojom rozhodnutí konštatoval aj Špecializovaný trestný súd. Na strane druhej sa však ani podľa názoru odvolacieho súdu obžalobe nepodarila preukázať vyššie charakterizovaná pohnútky, ako je uvedené v napadnutom rozsudku na strane 31. Napokon, svedok Ing. Z. M. na hlavnom pojednávaní vypovedal, že peniaze za poistné mal v danom prípade vyzbierať poverený pracovník z Policajného zboru od jednotlivých policajtov a tieto mali byť poukázané na číslo účtu uvedené na poukážke, ktorú im nechal.

Z dokazovania vyplynulo, že záujemcovia o poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone povolania sa sami dobrovoľne zapísali do predtlačenej zoznamu, resp. tabuľky (obsahujúcej miesto pre dopísanie okrem iných údajov aj: mena, priezviska, rodného čísla, adresy, poistnej sumy a podpisu), ktorú pre tento účel poskytol poisťovací agent - svedok Ing. Z. M. a ktorá následne po jej odovzdaní obžalovaným Ing. Z. M. slúžila k vyhotoveniu hromadnej poistnej zmluvy. Obžalovaný z tohto pohľadu len sprostredkoval záujem jednotlivých podriadených policajtov o poistenie, a preto si nemožno osvojiť ani ten názor prokurátora, podľa ktorého mal obžalovaný neoprávnene poskytnúť osobné údaje o inom získané v súvislosti s výkonom verejnej moci. Právna kvalifikácia skutku ako prečinu neoprávneného nakladania s osobnými údajmi podľa § 374 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, je preto tiež vylúčená - v uvedenom prípade nejde o trestný čin.

+++

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nestotožnil s tou časťou odsudzujúceho rozsudku Špecializovaného trestného súdu, ktorou bol obžalovaný Ing. M. F. uznaný za vinného v bode 2 - zo

zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Trestného zákona, s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b) Trestného zákona, v podstate na tom skutkovom základe (skrátene), že ako riaditeľ Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Sobrance v období od 30. augusta 2006 do 15. februára 2010 vydal celkom 150 povolení, ktoré ich držiteľov oprávňovali k prednostnému vybaveniu pri prekračovaní štátnej hranice cez hraničné priechody Výšné Nemecké - Užhorod a Ubl'a - Veľkij Berezni, hoci na to nemal žiadnu právomoc.

Trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona sa dopustí verejný činiteľ, ktorý v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech, vykonáva svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu.

Pod slovným spojením „vykonávanie právomoci spôsobom odporujúcim zákonu" treba rozumieť také konanie páchatel'a, ktorý aktívne (komisívne) porušuje, alebo obchádza zákony alebo právne predpisy, ktoré upravujú jeho právomoc. V každom individuálnom prípade pritom musí ísť o porušenie alebo obchádzanie konkrétneho zákona alebo iného konkrétneho právneho predpisu vydaného na základe zákona (porovnaj s: Burda, E. - Čentíš, J. - Kolesár, J. - Záhora, J. a kol.: Trestný zákon. Osobitná časť. Komentár. II. diel. 1. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2011, str. 1 073). Inými slovami ide o také vykonávanie činnosti, keď páchatel' vykonáva činnosť vyplývajúcu mu z právomoci úmyselne v rozpore so zákonom alebo inou všeobecne záväznou právnou normou, ktorá upravuje jeho právomoci. Spravidla pôjde o porušenie alebo obídenie konkrétneho právneho predpisu (Mencerová, I. - Tobiášová, L., Turayová, Y. a kol.: Trestné právo hmotné. Osobitná časť. Šamorín : Heuréka, 2014, str. 247).

Základnou podmienkou na vyodenie trestnej zodpovednosti voči páchatel'ovi za konkrétny trestný spis je identifikovanie konania, ktoré má byť posúdené ako trestné v zrozumiteľnej a primerane presnej skutkovej vete výroku o vine odsudzujúceho rozsudku.

Skutková veta alebo tiež skutok, pre ktorý je páchatel' stíhaný, musí odzrkadľovať všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu, pre ktorý bolo páchatel'ovi vznesené obvinenie, podaná obžaloba a napokon vyhlásený odsudzujúci rozsudok. Podmienkou existencie či danosti konkrétnej skutkovej podstaty trestného činu je naplnenie všetkých jej znakov. Nedostatok hoci i len jedného z obligatórnych znakov skutkovej podstaty trestného činu sa rovná nedostatku skutkovej podstaty ako takej.

Výber znakov skutkovej podstaty trestného činu vykonáva zákonodarca, ktorý posudzuje, aké konanie jednotlivca je už pre spoločnosť natoľko závažné, nebezpečné a škodlivé, aby sa muselo riešiť prostriedkami trestného práva. Presné, jasné a určité skutkové podstaty trestných činov, ktoré vylučujú ľubovôľu pri rozhodovaní o trestných činoch, sú jednou zo záruk zákonnosti trestnoprávneho postihu a zároveň zárukou zákonnosti nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege.

V predmetnej veci súd prvého stupňa odsúdil obžalovaného Ing. M. F. aj (v základnej skutkovej podstate) za trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona s konštatovaním v právnej vete, že „...vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu".

Pojem „vykonáva svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu" treba vykladať tak, že ide o obchádzanie konkrétneho zákona alebo iného konkrétneho právneho predpisu vydaného na základe zákona.

Právomoc niečo konať, nemôže byť abstraktnou veličinou, ktorú si oprávnená osoba sama identifikuje a prípadne jej rozsah svojvoľne rozširuje, či zužuje. Právomoc musí byť presne ohraničená a jednoznačne konkrétne špecifikovaná zákonom alebo iným právnym predpisom vydaným na základe zákona. Právomoc totižto umožňuje oprávnenej osobe autoritatívne rozhodovať o právach a povinnostiach subjektov či už priamo alebo sprostredkované. Subjekt, o ktorého právach alebo povinnostiach rozhoduje orgán verejnej moci, nie je v rovnoprávnom postavení s týmto orgánom a obsah rozhodnutia tohto orgánu nezávisí od vôle subjektu. *Conditio sine qua non* v materiálnom právnom štáte je dôsledné

dodržiavanie kompetencií odvodených od právomoci orgánu verejnej moci. Právomoc policajta v kontexte § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona musí byť výslovná, jednoznačná, nevzbudzujúca pochybnosti o tom, čo orgán verejnej moci - v tomto prípade policajt smie. Taxatívny nie demonštratívny výpočet pôsobnosti je prostriedkom na dosiahnutie tohto cieľa.

Právomoc policajta konať v medziach zákona, resp. opak vyjadrených v písm. a) § 326 ods. 1 Trestného zákona - vykonávanie svojej právomoci spôsobom odporujúcim zákonom nemožno odvodzovať len z článku 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, pretože tento článok obsahuje všeobecné ústavné pravidlo, v rámci ktorého právomoc policajta niečo konať, je odkázaná na vymedzenie zákonom. Preto je trestným činom podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona až také konanie páchatel'a, ktorý svoju (konkrétnym zákonom) taxatívne určenú právomoc vykonáva v rozpore s týmto konkrétnym zákonom.

Špecializovaný trestný súd v právnej vete svojho rozsudku konštatoval (str. 3 prvý odsek) Ing. M. F. „ako verejný činiteľ v úmysle zadovážiť inému prospech vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu a uvedený čin spáchal závažnejším spôsobom - po dlhší čas". V rozpore s tým, ale v skutkovej vete - v skutku pod bodom 2 rozsudku uviedol: „...neoprávnené nad rámec svojich právomocí vydal... napriek tomu, že taká právomoc k vydávaniu povolení na predmetné vybavenie mu nevyplýva zo žiadneho všeobecne záväzného právneho predpisu Slovenskej republiky ani z nariadenia európskeho parlamentu a rady (ES) č. 562/2006 (Kódex schengenských hraníc) ani zo žiadneho interného predpisu ...".

Skutková veta celkom jednoznačne odporuje právnej vete (podľa Špecializovaného trestného súdu žiadny zákon nedovoľoval obžalovanému takto konať, pričom logicky ale platí, že mu to žiadny konkrétny zákon nezakazoval).

Ak má byť niekto odsúdený za to, že konal v rozpore so zákonom [písm. a) § 326 ods. 1 Trestného zákona], nemožno tvrdiť, že žiadny zákon v rozpore, s ktorým by mal konať „neexistuje". V dôsledku toho v skutku absentuje základný obligatórny znak skutkovej podstaty trestného činu podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, a to objektívna stránka.

Najvyšší súd Slovenskej republiky už vyššie uviedol, že absencia čo i len jedného z obligatórnych znakov skutkovej podstaty trestného činu vylučuje vyvodenie trestnej zodpovednosti voči páchatel'ovi za konkrétny skutok. Nie každý skutok musí byť trestným činom, ale každý trestný čin musí byť skutkom presne identifikovaným a vymedzeným hranicami právnej vety.

Nesprávne znenie skutku v bode 2 rozsudku Špecializovaného trestného súdu vylúčilo možnosť tam uvedené konanie posúdiť ako trestný čin podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Trestného zákona z dôvodu nie len absencie, ale doslova vylúčenia existencie objektívnej stránky skutkovej podstaty tohto trestného činu.

Paradoxom je, že Najvyšší súd Slovenskej republiky „objavil" zákon, ktorý obžalovaný v bode 2 rozsudku porušil - „vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu". Týmto zákonom je zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov.

Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov, v znení účinnom od 1. januára 2007 do 1. januára 2012, príslušník Policajného zboru (ďalej len „policajt") je oprávnený vykonať hraničnú kontrolu podľa osobitného predpisu.

Citované ustanovenie v tomto prípade odkazuje priamo na text Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 z 15. marca 2006, ktorým sa ustanovuje kódex Spoločenstva o pravidlách upravujúcich pohyb osôb cez hranice (Kódex schengenských hraníc).

Kódex schengenských hraníc v zmysle čl. 1 veta druhá stanovuje pravidlá, ktorými sa spravuje hraničná

kontrola osôb, ktoré prekračujú vonkajšie hranice členských štátov Európskej únie.

Podľa čl. 2 ods. 13 Kódexu schengenských hraníc sa príslušníkom pohraničnej stráže rozumie každý verejný činiteľ pridelený v súlade s vnútroštátnym právom na hraničný priechod alebo k hranici, alebo do bezprostrednej blízkosti tejto hranice, ktorý v súlade s týmto nariadením a vnútroštátnym právom vykonáva úlohy kontroly hraníc.

Podľa čl. 3 Kódexu schengenských hraníc toto nariadenie sa uplatňuje na každého, kto prekračuje vnútorné alebo vonkajšie hranice členských štátov...

Podľa čl. 7 ods. 1 veta prvá a druhá Kódexu schengenských hraníc cezhraničný pohyb na vonkajších hraniciach podlieha kontrolám pohraničnej stráže. Kontroly sa vykonávajú v súlade s touto kapitolou (ide o kapitolu II čl. 6 až 13; označenú ako Kontrola vonkajších hraníc a odopretie vstupu).

Podľa čl. 15 ods. 1 veta prvá Kódexu schengenských hraníc kontrolu hraníc uvedenú v článkoch 6 až 13 vykonáva pohraničná stráž v súlade s ustanoveniami tohto nariadenia a vnútroštátnym právom.

Kódex schengenských hraníc v čl. 19 upravuje osobitné pravidlá pre kontroly určitých kategórií osôb. Podľa odseku 1 tohto článku osobitné pravidlá stanovené v prílohe VII sa uplatňujú pri kontrolách týchto kategórií osôb: a) hlavy štátov a členovia ich delegácie; piloti lietadiel a ostatní členovia posádky; námorníci; držitelia diplomatických, úradných alebo služobných pasov a členovia medzinárodných organizácií; cezhraniční pracovníci; maloletí. Tieto osobitné pravidlá môžu obsahovať odchýlky od článkov 5 a 7 až 13.

Podľa prílohy VII bodu 4.1, týkajúceho sa držiteľov diplomatických, úradných alebo služobných pasov a členov medzinárodných organizácií s ohľadom na osobitné výsady alebo imunity, ktoré požívajú držitelia diplomatických, úradných alebo služobných pasov vydaných tretími krajinami alebo ich vládami, ktoré sú uznané členskými štátmi, ako aj držitelia dokladov vydaných medzinárodnými organizáciami uvedenými v bode 4.4, ktorí cestujú v rámci plnenia svojich pracovných povinností, sa môže týmto osobám udeliť prednosť pred ostatnými cestujúcimi na hraničných priechodoch, hoci v príslušných prípadoch naďalej podliehajú vízovej povinnosti.

Na tomto mieste treba zdôrazniť, že zákon č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov bol zrušený zákonom č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý v § 3 obdobne ustanovuje, že kontrolu hraníc na vonkajšej hranici zabezpečuje útvar Policajného zboru (ďalej len „policajný zbor“) na základe zákona, osobitného predpisu alebo medzinárodnej zmluvy na hraničnom priechode, v blízkosti vonkajšej hranice a v prihraničnom území vonkajšej hranice.

Aj v tomto prípade zákon pri osobitnom predpise odkazuje na: Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/399 z 9. marca 2016, ktorým sa ustanovuje kódex Únie o pravidlách upravujúcich pohyb osôb cez hranice (Kódex schengenských hraníc) (kodifikované znenie); Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 z 13. júla 2009, ktorým sa ustanovuje vízový kódex Spoločenstva (vízový kódex) a napokon pri medzinárodnej zmluve na Zmluvu medzi Slovenskou republikou a Ukrajinou o režime na slovensko-ukrajinských štátnych hraniciach, spolupráci a vzájomnej pomoci v hraničných otázkach (oznámenie č. 2/1995 Z. z.).

Z uvedeného vyplýva, že aj citovaný Kódex schengenských hraníc medzičasom prešiel kodifikáciou, ktorá sa však nedotkla znenia pre tento prípad relevantných ustanovení (až na doplnenie čl. 19, ktoré nemá žiaden vplyv na posudzovanú vec; porovnaj s tabuľkou zhody, t. j. s prílohou X kodifikovaného znenia Kódexu schengenských hraníc).

Odvolací súd uvádza, že v aktuálne preskúvanom skutku chýba vyjadrenie objektívnej stránky základnej skutkovej podstaty trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Konkrétnejšie, aj keď v súlade s doterajšou rozhodovacou praxou v skutku

v princípe nemá byť označený do Trestného zákona „integrovaný“ právny predpis, resp. jeho ustanovenie (porovnaj napr. s uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1TdoV/1/2017, z 29. mája 2018; 2Tdo/7/2018, z 3. septembra 2018), nič na tom nemení, že v skutku musí byť vyjadrené konanie páchatel'a tak, aby toto obsahovo zodpovedalo tomu, že ako verejný činiteľ v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech, vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu.

Znenie dotknutého skutku toto kritérium nespĺňa, keďže implicitne vyjadruje porušenie len všeobecného čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a nie konkrétneho kompetenčného ustanovenia § 5 ods. 1 zákona č. 48/2002 Z. z. v spojení s čl. 19 ods. 1 Kódexu schengenských hraníc a jeho prílohou VII bodom 4.1, ktoré zveruje právomoc rozhodovať o udelení prednosti vybranej skupine osôb pred ostatnými cestujúcimi na hraničných priechodoch.

Nakoľko odvolací prieskum bol v prípade tohto skutku iniciovaný výlučne obžalovaným, možnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ako aj súdu prvého stupňa v prípade vrátenia veci na nové prejednanie a rozhodnutie) z hľadiska jeho reparácie sú v danom štádiu konania striktné limitované zákazom zmeny k horšiemu (*reformatio in peius*) podľa druhej vety § 322 ods. 3 a tiež § 327 ods. 2 Trestného poriadku.

Hoci má odvolací súd možnosť pri zachovaní totožnosti skutku upraviť jeho znenie, v tomto prípade tak učiniť nemohol, pretože mu v tom bránila zásada zákazu *reformatio in peius* opodstatnená absenciou odvolania prokurátora proti tomuto výroku.

V praxi to znamená, že ak by odvolací súd napravil aktuálne rozoberaný skutok v súlade s vyššie uvedenými pripomienkami, celkom zjavne by tým zhoršil postavenie obžalovaného, keďže doplnením chýbajúceho znaku objektívnej stránky by zároveň vytvoril skutok, ktorý (oproti pôvodnému stavu) zodpovedá jeho právnomu posúdeniu ako zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Nakoľko táto formulačná nedokonalosť je z pohľadu odvolacieho súdu nenapraviteľná, musela (v tejto časti) vyústiť do oslobodzujúceho rozsudku podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku.

+ + +

Pokiaľ ide o právne úvahy týkajúce sa výroku o treste, Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že aj napriek čiastočne odlišným záverom týkajúcim sa výrokov o vine, tieto sa zásadnejšie neprejavili pri ukladaní trestu obžalovanému. Špecializovaný trestný súd teda postupoval v súlade so všeobecnými zásadami pre ukladanie trestov, keď obžalovanému uložil podmienený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky s probačným dohľadom nad jeho správaním v skúšobnej dobe v trvaní 4 roky, vo vzájomnej kombinácii s uloženou povinnosťou a peňažným trestom vo výške 2 500 eur.

Z povahy odvolacieho rozsudku pritom vyplýva, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v porovnaní s napadnutým rozsudkom neaplikoval ustanovenie § 41 ods. 1 Trestného zákona, ktoré upravuje spôsob ukladania úhrnného trestu, ani § 41 ods. 2 Trestného zákona, zostrujúci trestnú sadzbu tzv. asperačnou zásadou.

Berúc do úvahy, že obťažnosť tejto trestnej veci sa nijako zvlášť nevymyká bežnému priemeru, že pri obžalovanom ide o doposiaľ súdne netrestanú osobu s pozitívnou charakteristikou, ktorá sa žiadnym spôsobom nevyhýbala svojmu trestnému stíhaniu, ktoré výrazne presiahlo dĺžku konaní v porovnateľných veciach, Najvyšší súd Slovenskej republiky v zhode so Špecializovaným trestným súdom a tiež platnou judikatúrou (R 10/2011, R 46/2017), pri ukladaní trestu odňatia slobody použil mimoriadne zmierňujúce ustanovenie podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona a tento druh trestu obžalovanému uložil pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej zákonom, rešpektujúc pritom limity § 39 ods. 3 písm. d) Trestného zákona. Neprimeraná dĺžka trestného konania je totiž takým závažným a nežiaducim javom, ktorý odporuje nielen zmyslu práva obžalovaného na spravodlivý proces, ale aj

základným zásadám trestného práva a celkovému účelu trestného konania.

Obžalovaný, ktorý má toho času 60 rokov, doposiaľ viedol riadny život, nebol súdne trestaný a nie je vedený ani v evidencii priestupkov. O jeho správaní v mieste trvalého pobytu neboli rovnako zaznamenané žiadne negatívne poznatky, ba čo viac, starostom obce bol hodnotený ako iniciatívny, aktívne sa zapájajúci do činností v obci a medzi ostatnými spoluobyvateľmi obľúbený. Službu v Policajnom zbore obžalovaný vykonával bezmála 17 rokov od 1. novembra 1993 do 8. apríla 2010, kedy bol prepustený personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky. Z prehľadu, resp. záznamu o disciplinárnych odmenách a disciplinárnych opatreniach zároveň vyplýva, že obžalovanému za uvedené obdobie bolo uložených dovedna 54 odmien a ani jedno disciplinárne opatrenie.

So zreteľom na okolnosti tohto prípadu, záujem na zabezpečení ochrany spoločnosti ako i osobu obžalovaného, jeho doterajší život a možnosť nápravy, Najvyšší súd Slovenskej republiky uznal, že obžalovanému nie je potrebné ukladať trest odňatia slobody v jeho nepodmienečnej podobe, ktorá má byť posledným riešením - prostriedkom ultima ratio, resp. posledným liekom (ultimum remedium). Skúšobná doba vo výmere 4 rokov podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky predstavuje dostatočne dlhú výstrahu pre obžalovaného a zároveň účinný prostriedok pri jeho náprave a ochrane spoločnosti.

Nakoľko obžalovaný sa vlastnou trestnou činnosťou nielenže snažil, ale i získal majetkový prospech, peňažný trest vo výške 2 500 eur primerane zodpovedá skutkovým okolnostiam prípadu ako aj osobným a majetkovým pomerom obžalovaného.

Pokiaľ však Špecializovaný trestný súd ustanovil obžalovanému podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona náhradný trest odňatia slobody až vo výmere 5 mesiacov - pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, nepostupoval správne, a to s ohľadom na to, že aj náhradný trest odňatia slobody pri peňažnom treste treba ustanovovať v súlade so zásadami ukladania trestu a musí byť i spravodlivo a objektívne proporcionálny k výmere uloženého peňažného trestu. Odvolací súd považuje za neadekvátne, aby náhradný trest odňatia slobody vo výmere päť mesiacov (ustanovený Špecializovaným trestným súdom) mal slúžiť ako odstrašenie a zároveň motivácia na to, aby obžalovaní zaplatili peňažný trest vo výške 2500 eur, pretože pomer závažnosti a dôsledkov týchto trestov je nevyvážený.

Pri úvahách o primeranosti výmery náhradného trestu odňatia slobody treba citlivo zvažovať závažnosť a rozsah zásahu do osobnej slobody páchatel'a vo forme odňatia slobody, ak peňažný trest páchatel' úmyselne nezaplatí. Hlavným zmyslom náhradného trestu odňatia slobody v zmysle § 57 ods. 3 Trestného zákona totižto nie je generálna či individuálna prevencia trestu a dokonca ani morálne odsúdenie spoločnosťou. Náhradný trest v zmysle § 57 ods. 3 Trestného zákona prioritne plní funkciu hrozby (ak peňažný trest nezaplatí „pôjde do väzenia“) a zároveň motivácie (zaplatiť peňažný trest, a tak sa vyhnúť „väzeniu“), čo má páchatel'a „donútiť“ peňažný trest zaplatiť. Preto nemožno náhradné tresty odňatia slobody (§ 57 ods. 3 Trestného zákona) ukladať v proporcionálne nevyvážených výmerách k peňažným trestom (obdobne rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6To/11/2019, z 3. marca 2021; sp. zn. 3To/7/2018, z 15. mája 2019; sp. zn. 6To/7/2016, zo 17. mája 2017).

S ohľadom na uvedené dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že náhradný trest odňatia slobody vo výmere sedemdesiatpäť dní (pri úvahách, že 100 eur = tri dni odňatia slobody, 1000 eur = približne jeden mesiac odňatia slobody, či 10 000 eur = približne 10 mesiacov odňatia slobody s tým, že pri vyšších peňažných trestoch sa vždy bude zvažovať náležitá primeranosť výmery náhradného trestu odňatia slobody), ktorý ustanovil obžalovanému Ing. M. F. týmto rozsudkom, priliehavejšie zodpovedá jeho prioritnému účelu ako náhradný trest odňatia slobody ustanovený obžalovanému Špecializovaným trestným súdom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nestotožnil s argumentáciou prokurátora o potrebe ukladania (aj) trestu zákazu činnosti, nakoľko to nepovažoval za účelné s ohľadom na vek obžalovaného a tiež skutočnosť, že tento už takmer 10 rokov nevykonáva štátnu službu príslušníka Policajného zboru, počnúc dátumom, ako je uvedené vyššie.

Keďže odvolací súd potvrdil oslobodzujúcu časť II. napadnutého rozsudku, považuje za vhodné len v stručnosti poznamenať, že Špecializovaný trestný súd správne odkázal poškodenú stranu, Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, s jej nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade týchto úvah rozhodol spôsobom ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlavo 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.